

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: בנצה	שם משפחה: ברוקר
------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: ברוקר		בלועזית BRUCKER
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בנצה		בלועזית BENCE
עיר לידה: קלוז'	בלועזית KLUZ	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: ברוך		שם פרטי ושם נעורים של האם: ליזה גרון
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה : קלוז'		בלועזית
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה)		מקצוע לפני המלחמה: חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): קלוז', ורשה		
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: קלוז', ורשה		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו : בירקנאו, ורשה, דכאו, לנדסברג, אלך		
מקום השחרור: אלך	תאריך השחרור: מאי 1945	
במידה והיית במחנה עקורים, ציין את שמו : דכאו, ברגן בלזן		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? ברגן בלזן
מקומות/מחנות בדרך לארץ: מרסיי, צרפת		שנת עליה: 1946
שם האנייה (אם עלה בדרך הים):		

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בספטמבר 1927 בעיר קלז', בירת מחוז טרנסילבניה שברומניה. במשפחתי שמונה אחים ואחיות. אבי היה חייט ואמי תופרת. התגוררנו בשכונה יהודית אך נהגנו לשחק גם עם ילדים נוצרים והיינו חברים טובים. אני זוכר שבגן הילדים היה עץ חג המולד וחילקו לנו שקיות עם סוכריות שתולים על העץ. היינו משפחה דתית, אבי נהג ללכת לבית הכנסת ואני למדתי ב"חדר".

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזרנאט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוקואציה למרכז ברית המועצות):

עד לשנת 1944 חיינו חיים רגילים. ידענו שמתחוללת מלחמה אך לא שמתרחש טבח ביהודי פולין. הייתי כמעט בן 17 כאשר מספר יהודים שברחו מפולין הגיעו לבית הכנסת שלנו בדרכם לעלות ארצה. הם סיפרו לנו ששורפים יהודים ולא האמנו להם. באותה שנה יצא חוק שפורסם בעיתון. החוק חייב את היהודים לענד טלאי צהוב על בגדיהם. חודש לאחר מכן הגיעה פקודה לפנות את כל היהודים לגטו. את הגטו הקימו בעיר על שטח של מגרש גדול. שם התגוררנו באוהלים עד שהועברנו למחנה ריכוז. הועברנו ברכבות למחנה בירקנאו בפולין. אני זוכר את השלט בכניסה למחנה עליו היה כתוב "העבודה משחררת". שערי המחנה נפתחו לקראתנו, כלבים נבחו וקפצו עלינו, התזמורת ניגנה וצעקו בגרמנית "מהר, מהר". משפחתי התפרקה. היה לי קושי נפשי גדול מאוד. בירקנאו היה רק מחנה מעבר, שם חיכינו עד לטרנספורט שהיה שבעה לאחר מכן לוורשה. הגענו למחנה בוורשה שהיה על חורבות הגטו. שם הועדנו בפרך. הגטו הופצץ כליל ותפקידנו היה לפרק את הבתים ולהכין את החומרים לשימוש חוזר. מורשה הועברנו לדכאו ואחר כך ללנדסברג. עבדנו ללא בגדים וללא נעליים. היה חורף קר מאוד. מי שהיה חולה נשלח מיד למחנה ההשמדה. התגוררנו בבונקר, חמישים איש יחד על מיטות שהצענו בקש. לכל אורך הדרך הייתי עם שני אחיי. יום אחד נשלחתי להביא עגלה. הגלגל עלה לי על הרגל אך מרוב קור לא הרגשתי שנפצעתי. הפצע החמיר והתפתח לי מוגלה, לא יכולתי ללכת. ניתנה הוראה לפנות את המחנה והיה עלינו לצאת להליכה רגלית. מכיוון שלא יכולתי ללכת הופנית הצידה. ראיתי אדם שהגיע בטרנספורט מהונגריה. הוא היה בבגדים ואני במדי אסיר. הוא שאל אותי "ילד מה יש לך?" וכשהראתי לו את הרגל הוא אמר לי שנשאר לי רק כמה ימים לחיות. לא קלטתי את שאמר, רציתי לשכב ולנוח א הוא הפציר בי ללכת להביא פחמים. האיש הרתיח מים על התנור הקטן שהיה בחדר, הוא הרטיב סמרטוט ועם סכין גילוח הוא ניקז לי את כל המוגלה שהיה ברגלי. הוא הציל את חיי. לימים הסתבר שהוא היה רופא. כמעט ונשלחתי למותי, הרגשתי שמישהו משגיח.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

במאי 1945 הסתיימה המלחמה והועברנו למחנה ברגן בלזן שם התגוררנו יחד עם חיילים בריטים. אחותו של הגנרל מונטגומרי חילקה פעם בכמה חודשים כמה דרכונים לעלייה לפלשתינה. היא בחרה בי ובחברי ונתנה לנו דרכון. עלינו לאץ ישראל דרך מרסיי, בשנת 1946. שנתיים לאחר העלייה פרצה מלחמת העצמאות. השתתפתי במלחמה עם קבוצת נען בחזית נגבה. שירתתי בהגנה וכשהוקם צה"ל התגייסתי לחטיבת גבעתי. בשנת 1950 נישאתי ולאחר ששחררתי עברנו להתגורר ברעננה. טיילתי קצת בעולם והתגוררתי בברזיל למשך 15 שנים, אשתי ובני הבכור היו אתי. לאחר מכן חזרנו לארץ והתגוררנו ברעננה. כאן נולדו שתי בנותיי.

רעננה, יוני 2011
עריכה: עדי מלכא